

Знищ мене. Книга 1

Про книгу

Сімнадцятирічна Джульєтта - ідеальна зброя, якою мріють заволодіти спецслужби: дівчина може вбивати доторком. Але вона вперто відмовляється ставати знаряддям у лихих руках. Тож ті, хто прагне її використати, вдаються до брудних маніпуляцій: кидають дівчину до в'язниці в одну камеру з її другом дитинства, Адамом. Та все йде не за планом. Бо ці двоє вирішили здійснити щось божевільне і смертельно небезпечне...

~~МІЙ ДОТИК - СМЕРТЬ.~~ МІЙ ДОТИК - СИЛА

ЗНИЩ МЕНЕ

ТАГЕРЕ МАФІ

КСД

ЗНИЩ
МЕНЕ

TAHEREH MAFI

SHATTER ME

A NOVEL

ТАГЕРЕ МАФІ

ЗНИЩ МЕНЕ

РОМАН

ХАРКІВ
2024 КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0584-1 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Mafi T. Shatter me : A Novel / Tahereh Mafi. — New York : HarperCollins Publishers, 2011. — 352 p.

Переклад з англійської *Вікторії Зенгви*

Мафі Т.

М35 Знищ мене : роман / Тагере Мафі ; пер. з англ. В. Зенгви. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 256 с.

ISBN 978-617-15-0503-2 (дод. наклад)

ISBN 978-0-06-208548-1 (англ.)

Світ змінився. Хоча йому, як і раніше, байдуже до звичайних людей. Таких, як сімнадцятирічна Джульєтта. Щоправда, стосовно її нормальності можна посперечатися: вона вміє вбивати дотиком. Цей дар став для дівчини прокляттям. Вона — ідеальна зброя, якою так мріють заволодіти спецслужби. Але дівчина вперто відмовляється ставати знаряддям убивства в чийось руках. Тому ті, хто прагне використати її, вдаються до брудних маніпуляцій: у камеру до дівчини саджають друга її дитинства, Адама. Проте все йде не за планом. Бо ці двоє вирішують здійснити дещо божевільне і смертельно небезпечне...

УДК 821.111(73)

© Tahereh Mafi, 2011

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад, 2018

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2024

Моїм батькам і чоловікові, бо, коли я сказала, що хочу торкнутися Місяця, ви взяли мене за руку, міцно пригорнули й навчили літати

Стежини дві, що розійшлись за гаєм...І проясниться враз життя моє! —А що, коли б
я першою пішов?А що, коли б я щастя там знайшов?..¹

Роберт Фрост. Необрана стежина

¹ Переклад Вікторії Івченко. (Прим. перекл.)

Один

264 дні повної ізоляції.

Зі мною лише маленький записник, зламана ручка й числа, які я ще пам'ятаю. Вікно, чотири стіни. Шістнадцять квадратних футів простору. Двадцять шість літер алфавіту, жодну з яких я не вимовляла вже 264 дні.

Відтоді, як я бачила іншу людину, минуло 6336 годин.

Вони повідомили: «У тебе буде
однокамерник
сусід».

Вони повідомили: «

~~Ми сподіваємося, ви тут здохнете.~~

За гарну поведінку».

Вони повідомили: «~~Відтепер ти будеш разом із таким же психом, як~~
~~сама.~~ Ти більше не будеш ізольована».

Вони — прихвосні «Відродження». Це організація, що мала б допомагати нашому приреченому суспільству. Ці люди забрали мене з батьківського дому й зачинили в дурці за те, чого я не можу контролювати. Нікого не гребе, що я не усвідомлювала, на що здатна. Не розуміла, що роблю.

Навіть не уявляю, де я.

Лише пам'ятаю, що мене прикували до сидіння наручниками й привезли сюди в білому фургоні, який був у дорозі 6 годин 37 хвилин. Пригадую, мене прив'язували до стільця. ~~Пригадую, мої батьки не зволили навіть попрощатись.~~ Я не плакала, коли мене забирали.

Я знаю, небеса щодня опускаються трохи нижче.

Десь за моїм вікном сонце опускається в океан, бризкаючи багряним, червоним, жовтим й оранжевим. Мільйони листочків на сотнях різних гілок колишуться від вітру, вони тремтять в оманливій надії відлетіти на свободу. Порив вітру обірве їхні засохлі крила, лише щоб жбурнути додола під ноги солдатам, у яких база тут поблизу.

Науковці кажуть, дерев уже не так багато, як раніше. Вони говорять, колись трава була зеленішою. Хмари — білішими. Тоді сонце завжди світило так, як треба. Але в мене про ті часи смутні спогади. Я не дуже

багато пам'ятаю з того, що було колись. Єдине існування, добре мені відоме, — це відлуння колишнього.

Я притискаю свою долоню до невеликої скляної шибки й відчуваю знайому прохолоду. Ми тут самотні, ми обоє існуємо, бо нема чогось іще.

Беру свою майже виписану ручку, у ній залишилося дуже мало чорнила, яке я навчилася розподіляти на кожен день, і дивлюся на неї. Передумую. Облишаю спроби щось записати. Мати однокамерницю, напевно, добре. Говорити до живої людини простіше. Я треную свій голос, розтягую губи, промовляючи знайомі слова, що видаються моєму роті незнайомими. Тренуюся цілий день.

Здивована, що пам'ятаю, як говорити.

Я скручую свій маленький записник у м'ячика і жбурляю його в стіну. Сиджу на цих ледь прикритих тканиною пружинах, де змушена спати. Чекаю. Кидаю м'ячика туди-сюди й чекаю. Чекаю надто довго й засинаю.

Я розплющую очі й бачу перед собою пару очей, пару вуст, пару вух і пару брів.

Я придушую крик, порух негайно тікати, жах паралізує мої кінцівки.
— Ти хло-о-о-о...

— А ти дівчинка, — він піднімає одну брову. Відсувається від мого обличчя. Вишкірюється, не усміхаючись; мій погляд, сповнений безнадії й жаху, лине до дверей, які я намагалася відчинити вже стільки разів, що втратила й лік. Вони кинули до мене хлопця. Хлопця. Господи.

Вони намагаються мене вбити.

Вони роблять це навмисно.

Щоб катувати мене, щоб знущатися з мене, щоб не давати мені спати ночами. Його оголені до ліктя руки повністю вкриті татуваннями. На брові бракує кільця. Напевно, вони забрали. Темно-сині очі, темно-каштанове волосся, крута лінія щелепи, струнке, треноване тіло.

~~Привабливий~~. Небезпечний. Страшний. Він мене лякає.

Він регоче, а я зістрибую з ліжка й забиваюся в куток. Він роздивляється мізерну подушку на вільному ліжку, що цього ранку з'явилося в камері. Матрац і заяложена ковдра сягають хіба половини його тіла. Він кидає оком на моє ліжко. Потім на своє.

Однією рукою зсуває їх разом. Ногою попихає два металеві каркаси на свою половину кімнати. Простягається на двох матрацах, підкладає мою подушку собі під спину. Я починаю тремтіти.

Закушую губу й відповзаю в темний куток.

Він украв моє ліжко, мою ковдру й мою подушку.

У мене залишилася тільки підлога.

Тепер я матиму лише підлогу.

Я ніколи не зможу забрати свої речі назад, бо надто налякана, просто паралізована страхом, у мене параноя.

— Тож, що з тобою сталося? Ти очманіла? Тому ти тут?

~~Я не божевільна.~~

Він підводиться, щоб роздивитися моє обличчя. Знову регоче.

— Я не збираюся тебе кривдити.

~~Я хочу йому вірити.~~ Я не вірю йому.

— Як тебе звати? — питає він.

~~Тебе це не стосується. Як звати тебе?~~

Я чую, як він роздратовано зітхає. Чую, як він крутиться на цьому ліжку, половина з якого колись була моєю. Я не сплю цілу ніч. Мої коліна підтягнуті до підборіддя, руки міцно охоплюють моє нікчемне тіло, а моє довге каштанове волосся — єдина перепона між нами.

Я не спатиму.

Я не можу спати.

Я не можу знову чути ці крики.

Два

Пахне ранковим дощем.

У кімнаті важкий дух мокрого каменю й розритого ґрунту; повітря сире й наповнене запахами землі. Я глибоко вдихаю й навшпиньки підходжу до вікна, лише щоб притиснутися носом до холодної поверхні. Щоб відчутти свій подих на склі. Заплющити очі й послухати м'яке накрапання, що пробивається крізь вітер. Дощові краплі — моє єдине нагадування про те, що у хмар б'ється серце. Що в мене також б'ється серце.

Я завжди думаю про краплі.

Я думаю, як вони падають додолу, збиваючи п'яти, ламаючи ноги, чому вони забувають парашути, стрибаючи з неба назустріч непевній долі. Немов хтось витрушує свої кишені над землею і йому, цьому комусь, однаково, де падає їхній вміст, йому однаково, що краплини луснуть, коли вдаряться об землю, що вони розіб'ються, впавши додолу, що люди проклинають ті дні, коли краплини наважуються постукати в їхні двері.

Я — краплина дощу.

~~Мої батьки витрусили мене зі своїх кишень і залишили випаровуватися на бетонній плиті.~~

З вікна я бачу, що ми недалеко від гір і, безумовно, десь біля води, але тепер усюди біля води. Я лише не знаю, на якому ми боці. До якого напрямку повернуті. Я мружусь у вранішньому світлі. Хтось знову підняв сонце і приколів його на небі, але щодня воно опускається трохи нижче, ніж напередодні. Сонце немов не надто уважні батьки, які помічають лише те, що видно. Воно ніколи не бачить, як його відсутність змінює людей. Як у темряві ми стаємо іншими.

Раптове шарудіння означає, що однокамерник прокинувся.

Я обертаюся, немов мене знову застали за крадіжкою їжі. Це сталося лише раз, і батьки не повірили, коли я сказала, що крапа не для себе, що намагаюся врятувати вуличних кішок за рогом, але батьки не могли й подумати, що я аж такою мірою людина, щоб турбуватися про якесь кошени. Тільки не я. Не ~~таке~~ така, як я. Надалі вони ніколи не вірили тому, що я говорила. Саме тому я тут.

Мій однокамерник розглядає мене. Він спав повністю одягнений. На ньому темно-синя футболка й солдатські штани кольору хакі, заправлені в чорні черевики до гомілок.

Дрантя прикриває мої кістки, троянди пломеніють на обличчі.

Він розглядає моє тіло, його погляд повзе так повільно, що змушує моє серце калатати. Я ловлю трояндові пелюстки, коли вони опадають з моїх щік, пливуть навколо мене, видаючи моє нікчемне боягузтво.

Я хочу сказати: перестань дивитися на мене.

Перестань торкатися мене своїм поглядом, тримай свої руки при собі, будь ласка, будь ласка, будь ласка.

— Як тебе звати?

Порух його голови розколює землю навпіл.

Я завмираю. Моргаю й затамовую дух.

Він поворухнувся, і мої очі розлітаються на тисячі шматків, що рикошетять по кімнаті, полюючи на мільйони образів, мільйони митей, застиглих у часі. Поступово мерехтіння картинок припиняється; нагло зупинені в мертвому просторі спогади перетворюються на сумніви, вихор спогадів-сумнівів крає мою душу. ~~Він схожий на когось, кого я знала.~~

Один різкий подих — і я повертаюсь назад у реальність.

~~Більше жодних марень.~~

— Чому ти тут? — запитую я в тріщин бетонної стіни. 14 тріщин на 4 стінах тисячі відтінків сірого. Підлога, стеля — усе з однієї брили каменя. Убогі каркаси ліжок, зварені зі старих водопровідних труб. Маленький квадрат віконця: скло надто товсте, його не розіб'єш. Мої сподівання вичерпано. Перед очима все пливе, вони болять. Пальці поволі скрадаються холодною підлогою.

Я сиджу на підлозі, тут смердить кригою, металом і брудом. Мій однокамерник навпроти, він підігнув ноги під себе, немов його черевики занадто блискучі для цього місця.

— Ти боїшся мене, — байдуже кидає він.

Мої пальці стискаються в кулаки.

— Боюсь, ти помиляєшся.

Можливо, я й брешу, але це не його справа.

Він пирхає, і віддуння зависає в мертвому повітрі поміж нами. Я не повертаю голови. Не відповідаю на погляд, що свердлить мене до

кісток. Я хапаю зужитий кисень камери й зітхаю. У мене в горлі застрягло щось знайоме, щось, що я вже навчилася ковтати.

Двічі стукнули у двері, і я опановую себе.

Він негайно підводиться.

— Ніхто не прийде, — повідомляю я. — Це лише сніданок.

264 сніданки, і я досі не знаю, з чого вони зроблені. Ця бовтанина завжди смердить так, немов туди напхали забагато хімії; безформний кусень, що постійно впадає в крайнощі. Іноді він надто солодкий, іноді надто солоний, але завжди смакує огидно. Найчастіше я надто голодна, щоб помічати різницю.

Я чую, як він якусь мить вагається, перед тим як попрямувати до дверей. Він відчиняє невеликий отвір, визирає через нього у світ, якого більше не існує.

— *Чорт!* — однокамерник майже перекидає тацю, просунувши її через отвір, і прикладає долоню до сорочки. — *Чорт, чорт!*

Стискає пальці в міцний кулак і скрегоче зубами. Він обпік руку. Я попередила б його, якби він тільки мене слухав.

— Потрібно почекати три хвилини, перед тим як торкатися таці, — повідомляю я стіну. І не дивлюся на ледь помітні шрами, що вкривають мої маленькі руки, — сліди опіків, про які нікому було мене попередити. — Думаю, вони роблять це навмисно, — додаю спокійно.

— О, так сьогодні панна заговорила?

Здається, він сердитий. Його очі спалахують перед тим, як він відводить їх, і я розумію, що, напевно, він більше збентежений, ніж лютий. Це ж крутий хлопець. Надто крутий, щоб робити дурні помилки перед дівчиськом. Надто крутий, щоб виказувати свій біль.

Я стискаю уста й дивлюся на маленький квадрат, який вони називають вікном. Тварин залишилося небагато, але я чула розповіді про птахів, що вміють літати. Можливо, одного дня я побачу таку пташку. Тепер частенько верзуть абищо, але за останні кілька років я чула, і не від одного, що вони справді бачили пташку, яка летіла. Тож я дивлюся у вікно.

Сьогодні буде пташка. Вона буде білою із золотавими, схожими на корону пір'їнами на голівці.

Вона летітиме. Сьогодні буде пташка. Сьогодні буде...

Його рука.

На мені.

Два кінчики двох пальців ледь торкаються мого вкритого одягом плеча менше ніж на секунду, і кожен м'яз, кожна жилка мого тіла дзвенять від напруги, зв'язуються у вузли, що стискають хребта. Я стою дуже спокійно. Я не рухаюся. Я не дихаю. Можливо, якщо я ніколи не рухатимуся, це відчуття залишиться назавжди.

~~Ніхто не торкався мене 264 дні.~~

Іноді мені здається, що самотність усередині мене ось-ось почне сочитися через шкіру, а іноді я не певна, чи ридання, крик або сміх до істерики щось вирішать. Іноді мене доводить до відчаю потреба торкатись і щоб торкалися мене, і відчуваю, що майже напевно я зірвуся в прірву альтернативного всесвіту, звідки вже ніхто мене не витягне.

Здається, це цілком можливо.

Я волала роками, і ніхто ніколи мене не чув.

— Хіба ти не голодна? — його голос тепер спокійніший, навіть трохи стурбований.

~~Я голодувала 264 дні.~~

— Ні.

Це слово злітає з моїх вуст, воно лише трохи голосніше за обірваний подих; і я обертаюся. Не маю цього робити, але роблю, і він дивиться на мене. Розглядає мене. Його вуста ледь розтулені, руки-ноги підібрані, а вії опускаються, ховаючи збентеження.

Щось б'є мене в шлунок.

Його очі. Щось не так з його очима.

~~Це не він це не він це не він це не він.~~

Я закриваю світ. Замикаю його. Повернути ключ так важко.

Темрява ховає мене у своїх складках.

— Гей...

Мої очі різко розплющуються. Ці два розбиті вікна у зовнішній світ наповнюють мій рот битими скалками скла.

— Що таке? — йому не вдається зробити так, щоб голос звучав рівно, тривожна спроба здаватися апатичним зазнала невдачі.

~~Нічого.~~

Я концентруюся на прозорому квадраті, що вклинився між мною та моєю свободою. Я хочу розбити це конкретне буття, перетворити його на небуття. Я хочу бути більшою, кращою, сильнішою.

~~Я хочу бути лотою лотою лотою.~~

Я хочу бути пташкою, що полетить геть.

— Що ти пишеш? — однокамерник знову говорить.

~~Ці слова — блівота.~~

~~Ця розхитана ручка — мій стравохід.~~

~~Цей шматок паперу — порцеляновий глечик.~~

— Чому ти не відповідаєш мені?

Він надто близько. Надто близько. Надто близько.

Ніхто ніколи не був достатньо близько.

Я притлумлюю подих і чекаю, доки він відійде, як усі інші в моєму житті. Концентруюся на вікні й обіцянці того, що може статися.

Обіцянці чогось величного, чогось більшого, якоїсь причини, чому це божевілля заповонило мої кістки, якогось пояснення, чому я не можу зробити хоч щось, не зруйнувавши всього. Буде пташка. Вона буде біла із золотавими, схожими на корону пір'їнами на голівці. Вона летітиме. Буде пташка. Вона буде...

— Гей...

— Ти не можеш мене торкатися, — шепочу я. Брешу. Цього я не говорю йому. Він може мене торкатися, цього я не скажу йому ніколи. Будь ласка, торкайся мене, це те, що я хочу йому сказати.

Але дещо трапляється з людьми, які мене торкаються. Дивні речі. Погані речі.

Смертельні.

Я не пригадую тепла обіймів. Мої руки ломить від криги самотності. Рідна мати не могла пригорнути мене. Батько ніколи не грів моїх змерзлих рук. Я живу у світі порожнечі.

Привіт.

Світе.

Ти забудеш мене.

Стук, стук.

Однокамерник підстрибує.

Час брати душ.

Три

Двері відчиняються в безодню.

Там немає ні кольору, ні світла, ні обіцянки чогось іншого, крім жаху на іншому боці. Ні слів. Ні напрямку. Просто відчинені двері, які щоразу означають одне й те саме.

У мого однокамерника є питання.

— Що за чорт? — він переводить очі від мене на цю ілюзію втечі. — Вони нас відпускають?

~~Вони ніколи нас не відпустять.~~

— Час до душі.

— До душі? — Його голос уже не такий жвавий, але ще досі допитливий.

— У нас небагато часу, — кажу я йому. — Нам потрібно поспішати.

— Чекай, що?

Він тягнеться до моєї руки, але я вислизаю.

— Але там немає світла, навіть не видно, куди йти...

— Швидко. — Я фокусую свій погляд на підлозі. — Тримайся за край моєї сорочки.

— Про що ти говориш...

На віддалі лунає сирена. За секунду гудіння вже ближче. Скоро вся камера вібруватиме від попередження, а двері знову зачиняться. Я хапаю його за сорочку й витягую в темряву за собою.

— Не. Говори. Нічого.

— Ал...

— *Нічого*, — сичу я. Тягну його за сорочку і веду за собою, у темряві намагаючись шлях лабіринтами цієї дурки. ~~Це дім, центр для проблемних підлітків, для занедбаних дітей із неблагополучних родин, безпечне місце для психічно неврівноважених.~~ Це в'язниця. Вони нас майже не годують, і ми бачимо одне одного лише в рідкісних спалахах світла, що пробиваються крізь скляні щілини, які тут вважаються вікнами. Ночі позначені криками й надривними зітханнями, стогонами й змученими зойками, звуками того, як ламаються кістки й роздирається плоть, а чи робиться це з примусу чи з власної волі — цього я ніколи не дізнаюся. Перші три місяці мені складав компанію сморід власного тіла. Ніхто ніколи не говорив мені, де розташовуються

ванни й душі. Ніхто ніколи не показував мені, як працює ця система. Ніхто ніколи не говорить до тебе, хіба що вони повідомляють щось погане. Ніхто тебе не торкається. Хлопці й дівчата ніколи не перетинаються.

До вчора.

Це не може бути випадковість.

Мої очі починають звикати до цієї штучної ночі. Пальці намагаються шлях через шорсткі коридори, а однокамерник не промовляє ні слова. Я майже пишаюся ним. Він приблизно на фут вищий за мене, його тіло міцне, тверде, м'язисте й струнке, як і має бути в когось мого віку. Світ ще не зламав його. Отака неусвідомлена свобода.

— Що...

Я трохи сильніше тягну його за сорочку, щоб утримати від зайвих розмов. Ми ще не пройшли коридор. Почуваюся дивно, немов захищаю його, цю людину, яка, напевно, може подужати мене двома пальцями. Він поки що не розуміє, що легковажність робить його вразливим. Він не усвідомлює, що вони можуть убити його без причини.

Я вирішила не боятися його. Я вирішила, що його вчинки більше дивацтво, ніж справжня загроза. ~~Він здається таким знайомим таким знайомим таким знайомим.~~ Колись я знала хлопця з такими ж блакитними очима, і спогади не дають мені змоги ненавидіти його.

Можливо, я хочу мати друга.

Ще шість футів — і стіна стає не шорсткою, а гладенькою, і ми повертаємо праворуч. Два фути вільного простору, доки ми сягаємо дерев'яних дверей зі зламанною ручкою, з яких стирчить купа скалок. Перечекаємо три удари серця, щоб упевнитися, що ми самі. Один фут уперед до внутрішніх дверей. Один обережний оберт на місці, без мети, просто, щоб зорієнтуватися.

— Сюди, — шепочу я.

Я тягну його повз ряди душів і нишпорю по підлозі, щоб знайти шматочок мила біля стоків. Я знаходжу два шматки, один вдвічі більший за другий.

— Простягни руку, — говорю я в темряву. — Воно слизьке. Не впусти. Мила небагато, сьогодні нам пощастило.

Кілька секунд він нічого не відповідає, і я починаю хвилюватися.

— Ти ще тут? — мені спадає на думку: а раптом це пастка? Такий план. Раптом його прислали вбити мене в мороці цього тісного закутка? Я ніколи насправді не знала, що вони збираються робити зі мною в дурці, я не знала, чи ізолювати мене для них достатньо, але я завжди припускала, що вони будь-якої миті можуть мене прикінчити. Це здається дуже ймовірним.

Не можу сказати, що я на це не заслуговую.

Я тут за те, чого ніколи не хотіла скоїти, але, здається, нікого не турбує, що то був нещасний випадок. ~~Батьки ніколи не намагалися мені допомогти.~~

Я не чую, щоб десь лилася вода з душі, і моє серце завмерло. Тут рідко буває людно, але зазвичай хоч хтось та є, один чи двоє. Я зробила висновок, що мешканці моєї дурки або справді божевільні й не можуть дійти до душі, або їм плювати на власну гігієну.

Я важко ковтаю слину.

— Як тебе звати? — його голос розколює повітря й припиняє мій потік свідомості. Я чую, що він дихає набагато ближче, ніж був до цього. Моє серце шаленіє; не знаю чому, але я просто не можу це контролювати.

— Чому ти не скажеш свого імені?

— Твоя долоня розкрита? — запитую я. У роті пересохло, а голос хрипкий.

Він обережно подається вперед, і я майже боюся дихати. Його пальці тягнуться по зношеній тканині одягу, який мені ніколи не належав, і мені вдається видихнути. Доки він не торкається моєї шкіри. Доки він не торкається моєї шкіри. Це, здається, має бути таємницею.

Моя зношена футболка пралася в жорсткій воді цієї установи стільки разів, що вона немов тоненький мішок на моїй шкірі. Я перекидаю йому в руку більший шматок мила й навшпиньки відходжу назад.

— Я ввімкну для тебе душ, — обережно пояснюю я, намагаючись не підвищити голос, щоб не почули інші.

— Що мені робити з одягом? — його тіло досі надто близько до мене.

Я тисячу разів кліпаю в темряві.

— Потрібно його зняти.

Він тихо сміється, це чимось схоже на вдоволене зітхання.

— Ні, це я знаю. Я маю на увазі, що мені робити з ним, доки я в душі?

— Намагайся його не намочити.

Він глибоко зітхає.

— Скільки в нас часу?

— Дві хвилини.

— Господи Ісусе, чому ти не сказала, що...

Я відкриваю його душ одночасно з моїм, і ці скарги поглинає звук розхитаних кранів, схожий на розрив кулі.

Мої рухи механічні. Я робила це стільки разів, що вже запам'ятала найефективніший спосіб помитися й розподілити мило по шкірі так, щоб вистачило й на волосся. Тут немає рушників, тож фокус полягає в тому, щоб не надто змокнути. Якщо все-таки це станеться, то так повністю й не висохнеш і наступний тиждень помиратимеш від застуди. Кому-кому, а мені це добре відомо.

Через 90 секунд я відтискаю своє волосся й знову одягаю свій зношений одяг. Тенісні туфлі — моя єдина річ, що ще гарно збереглася. Ми тут небагато ходимо.

Однокамерник слідує за мною майже відразу. Я із задоволенням відзначаю, що він швидко вчиться.

— Тримайся за край моєї сорочки, — інструктую я. — Нам потрібно поспішати.

Його пальці легенько торкаються моєї спини, і я закушую губу, щоб притлумити стогін. Майже зупиняюся. Ніхто ніколи не клав руки близько до мого тіла.

Мені потрібно поспішати вперед, тож його пальці відтягує назад. Він перечепився за щось, намагаючись встигнути за мною.

Коли ми нарешті знову зачинені в чотирьох стінах клаустрофобії, однокамерник не припиняє дивитися на мене. Я скручуюся в кутку. Мої ліжко, ковдра й подушка досі в нього. Я пробачаю йому його невігластво, але, можливо, до дружби нам ще далеко. Можливо, я поквапилася допомогти йому. Можливо, він тут лише для того, щоб принизити мене. Але якщо я не зігріюся, то захворію. Моє волосся досі вологе, а ковдра, у яку я зазвичай його загортаю, на його боці кімнати. Можливо, я досі боюся його.

Я надто різко вдихаю, надто швидко роззираюся в тьмяному світлі дня. Однокамерник накидає дві ковдри на мої плечі.

Одну мою.

Одну свою.

— Вибач, я повівся як козел, — шепоче він до стіни. Він не торкається мене, і я розчарована рада, що він цього не робить. Мені хотілося б, щоб він мене торкнувся. Він не повинен цього робити. Ніхто не повинен мене торкатися.

— Я Адам, — повільно промовляє він. Відходить від мене і починає давати лад у кімнаті. Однією рукою він штовхає ліжку на мою половину.

Адам.

Таке гарне ім'я. У мого однокамерника гарне ім'я.

Це ім'я мені завжди подобалося, але я не можу пригадати чому.

Не гаючи часу, я залажу на ледь прикриті пружини мого матраца, я така виснажена, що навіть не відчуваю, як метал впивається в мою шкіру. Я не спала 24 години. Адам — гарне ім'я, це все, про що я можу думати, перш ніж втома здолає моє тіло.

~~Крики лише почалися.~~

— Ні, — безглуздо відповідаю я. Трохи червонію і рада, що надто темно, щоб він це помітив. Він мав чути мої крики.

Іноді здається, що мені краще ніколи не спати. Іноді здається, якщо я залишатимуся дуже-дуже спокійною, якщо зовсім не рухатимуся, щось зміниться. Може, якщо замру я, замре й біль. Я не зрушу й на дюйм.

Якщо завмерти, не станеться нічого поганого.

— З тобою все гаразд? — в Адама стурбований голос.

Я роздивляюся його стиснуті кулаки, насуплене чоло, напружену щелепу. Це та сама людина, що вчора відібрала моє ліжко й ковдру і яка залишилася без ковдри сьогодні. Такий зухвалий і безтурботний лише кілька годин тому; такий дбайливий і прибитий зараз. Мене лякає, що це місце так швидко його ламає. Я здогадуюся, що він чув, доки я спала.

Мені шкода, що я не можу вберегти його від жаху.

Щось розбивається; здаля долинають болісні зойки. Ці кімнати глибоко в бетоні, стіни товщі за підлогу, а стеля розрахована на те, щоб не пропускати звук. Якщо я чую цю агонію, то вона нездоланна. Щоночі в цій будівлі лунають інші звуки, яких я не чую. Щоночі я думаю, хто наступний, може, я.

— Ти не божевільна.

Я підвожу погляд. Він виструнчився, його очі зосереджені та ясні, дарма що пелена пітьми накриває нас. Він глибоко вдихає.

— Я думав, тут усі божевільні, — продовжує він. — Думав, що вони зачинили мене з психами.

Я рвучко хапаю кисню.

— Дивно. Я теж так думала.

1

2

3 секунди минає.

Він усміхається так широко, так радісно, так щиро, що моє тіло здригається, немов від несподіваного гуркоту грому. Я не бачила усмішки 265 днів.

Адам підводиться.

Я простягаю йому ковдру.

Він бере її лише для того, щоб щільніше загорнути нею моє тіло, і щось несподівано клекоче в моїх грудях. Легені прохромлені, вони стискаються, і я вирішую зовсім не рухатися, доки він говорить.

— Щось не так?

~~Мої батьки перестали торкатися мене, коли я навчилася повзати. Я змушувала своїх однокласників ридати, лише взявши їх за руку. Учителі відсаджували мене окремо, щоб я не кривдила інших дітей. У мене ніколи не було жодного друга. Я ніколи не знала тепла материнських обіймів. Я ніколи не відчувала батьківського поцілунку. Я не божевільна.~~

— Нічого.

Ще п'ять секунд.

— Можна сісти коло тебе?

~~Це було б чудово.~~

— Ні, — я знову дивлюся на стіну.

Він стискає й розтискає щелепу. Проводить рукою по волоссю, і я вперше помічаю, що він без сорочки. У цій кімнаті так темно, що я можу розрізнити лише обриси й контури його силуету; місяць освітлює простір камери через маленьке віконце, я бачу, як з кожним рухом напружуються м'язи його рук, і мене несподівано обсипає жаром. Полум'я проходить моєю шкірою, вогонь вибухає в шлунку. Кожна риса його тіла наповнена силою, кожна поверхня якимось чином світиться в темряві. За свої сімнадцять років я ніколи не бачила нікого подібного. У сімнадцять років я ніколи не говорила з хлопцем свого віку. ~~Тому що я монстр.~~

Я заплющую очі й змушую себе заспокоїтися.

Чую скрип його ліжка, стогін пружин, коли він сідає. Опускаю очі й роздивляюся підлогу.

— Ти, напевно, замерз.

— Ні, — він надсадно зітхає. — Насправді я палаю.

Я схоплююся так швидко, що ковдри падають на підлогу.

— Ти хворий?

Я роздивляюся його обличчя, намагаючись помітити сліди лихоманки, але не підходжу ближче.

— Відчуваєш запаморочення? Суглоби ломить?

Намагаюся пригадати свої симптоми. Я тиждень була прикута до ліжка. Могла лише доповзти до їжі та впасти в неї обличчям. Навіть не

знаю, як мені вдалося вижити.

— Як тебе звати?

Він питав уже тричі.

— Ти можеш бути хворим, — це все, що я можу сказати.

— Я не хворий. Мені просто спекотно. Я не звик спати одягненим.

У моєму шлунку спалахують метелики. Сором несподівано пече мою плоть. Я не знаю, куди дивитися.

Глибоке зітхання.

— Учора я був поганню. Я поведився з тобою як ідіот, вибач. Я не повинен був так чинити.

Мені доводиться витримати його погляд.

Його очі — кобальт ідеальної форми, сині, немов свіжий синець, чисті, глибокі й рішучі. Його щелепа стиснута, а обличчя напружене. Він думав про це всю ніч.

— Усе гаразд.

— То чому ти не скажеш свого імені? — він подається вперед, а я завмираю.

Я тану.

Бурмочу.

— Джульєтта. Моє ім'я Джульєтта.

Його вуста розтягуються в усмішці, що ламає мені хребет. Він повторює моє ім'я, немов слово, що йому подобається. Полонить його.

~~За сімнадцять років ніхто так не вимовляв моє ім'я.~~

П'ять

Я не знаю, коли це почалося.

Я не знаю, чому це почалося.

Я нічого не знаю, крім криків.

Моя мати кричала, коли зрозуміла, що більше не може мене торкатися. Батько кричав, коли зрозумів, що я зробила з матір'ю. Батьки кричали, коли зачинили мене в кімнаті, і сказали, що я маю бути вдячна. За їхню їжу. За їхнє гуманне ставлення до такої почвари, що насправді не може бути їхньою дитиною, за те, що вони лінійкою вимірювали дистанцію, на якій я мала триматися.

Вони казали, я зруйнувала їхні життя.

Вкрала їхнє щастя. Позбавила свою матір надії знову мати дітей.

Чи я не розумію, що зробила те, про що вони просили. Чи я не розумію, що зруйнувала все.

Я так старалася виправити те, що зруйнувала. Щодня я намагалася бути такою, якою хотіли вони. Увесь час я прагла стати кращою, але так і не здужала цього зробити.

Єдине, що я знаю тепер, — науковці помиляються.

Світ плаский.

Знаю, бо мене кинули на край цього плаского світу, і сімнадцять років я намагалася видряпатися, залізти назад. Але неможливо перемогти силу тяжіння, коли ніхто там, нагорі, не хоче подати тобі руки.

Коли ніхто не хоче ризикувати торкатися тебе.

Сьогодні сніжить.

Бетон холодніший і жорсткіший, ніж зазвичай, але для мене ліпше вже цей холод, ніж затхла вогкість літніх днів. Літо немов пічка повільної дії, що змушує все навколо постійно варитися при однаковій температурі. Воно обіцяє мільйон гарних прикметників лише для того, щоб під час обіду тицьнути тебе носом у сморід і нечистоти. Я ненавиджу спеку, ненавиджу липкий піт на спині. Я ненавиджу безнадію сонячної погоди, сонце надто сконцентроване на собі, щоб помітити ті нескінченні години, які ми проводимо в його присутності.

Сонце таке зарозуміле, воно завжди залишає світ, лише коли саме втомлюється від нас.

Місяць — приємніша компанія.

Він ніколи не йде. Місяць завжди там, угорі, спостерігає, стоїть непохитно, знає нас у наші світлі й темні години, завжди змінюється, як і ми. Щодня він — це інша версія себе. Іноді слабкий і блідий, іноді сильний і яскравий. Місяць розуміє, що значить бути людиною.

Невпевненою. Самотньою. Створеною з недосконалостей.

Я так довго дивилася у вікно, що забула про все на світі. Простягла руку, щоб спіймати сніжинку, і стисла в жменю морозне повітря.

Порожнє.

Я хочу аж до зап'ястка увігнати свій кулак у вікно.

Лише щоб відчутти хоч щось.

Лише щоб відчутти себе людиною.

— Котра година?

Мої очі на мить заплющуються. Його голос повертає мене у світ, який я намагаюся забути.

— Я не знаю, — відповідаю йому. Я не знаю, котра година. Я не уявляю, який це день тижня, який тепер місяць і чи справді нині та пора року, яка мала б бути.

Пір року більше не існує.

Тварини помирають, птахи не літають, зерно важко проростає, майже не цвітуть квіти. Погода нестабільна. Іноді взимку може вдарити 33 градуси морозу. Ні з того ні з сього все засипає снігом. Ми більше не можемо вирощувати достатньо їжі, забезпечувати тваринам ті рослини, які їм потрібні на харч, не можемо прогнати людей. До того, як до влади прийшло «Відродження», населення вимирало загрозливими темпами, а вони обіцяли, що знайдуть розв'язання наших проблем. Тварини так відчайдушно хочуть їсти, що їдять усе підряд, а люди так хочуть їсти, що їдять отруєних тварин. Ми вбиваємо себе, намагаючись вижити. Усе міцно пов'язане: погода, рослини, тварини та люди. У природі точиться війна, бо ми знищили екосистему. Знищили атмосферу. Знищили тварин. Наших менших братів.

«Відродження» обіцяло все виправити. Але хоч за нового режиму екологічна ситуація трохи поліпшилася, тепер більше людей помирає

від зарядженого пістолета, ніж від порожнього шлунка. Стає гірше.

— Джульєтто?

Мої думки перемикаються.

Його очі насторожені, стурбовані, він роздивляється мене.

Я відводжу погляд.

Він прочищає горло.

— Тож, м-м, вони годують нас один раз на день?

Після його запитання наші погляди линуць до невеликого отвору в дверях.

Я підгинаю коліна до грудей, щоб втримати свої кістки на матраці. Я дуже-дуже спокійна, я майже не помічаю, як метал впивається в мою шкіру.

— Тут немає якоїсь системи харчування, — відповідаю йому. Мій палець вимальовує візерунок на жорсткій ковдрі. — Зазвичай дещо перепадає вранці, але немає гарантій, що буде ще щось. Іноді... нам може пощастити.

Мої очі линуць до прорубаного в стіні вікна. Рожеві й червоні промені заливають кімнату, і я знаю, що це новий початок. Початок того самого кінця. Ще один день.

~~Можливо, сьогодні я помру.~~

Можливо, сьогодні прилетить пташка.

— Тож це все? Один раз на день відчиняються двері, щоб люди зробили свої справи, і, можливо, якщо нам *пощастить*, нас погодують. Це все?

Біла пташка із золотавими, схожими на корону пір'їнами на голівці. Вона летітиме.

— Немає... групової терапії? — він майже регоче.

— Доки ти не з'явився, 264 дні я не вимовила жодного слова.

Його мовчанка багато про що говорить. Я майже бачу й відчуваю, як на його плечі лягає відчуття провини.

— Як довго ти тут будеш? — нарешті питає він.

~~Довіку.~~

— Я не знаю.

Механічний звук скрип / стогін / вереск на віддалі. Моє життя — це чотири стіни втрачених можливостей, залитих у бетонні форми.

— Що з твоєю родиною? — у його голосі справжній жаль, немов він уже знає відповідь на своє питання.

~~Ось вам усе, що мені відомо про батьків: я навіть не уявляю, де вони тепер.~~

— Чому ти тут? — я звертаюся до своїх пальців, уникаючи його погляду. Я так вдумливо вивчала свої руки, що знаю кожен поріз і синець на шкірі. Маленькі руки. Тонкі пальці. Я стискаю їх у кулаки, щоб зняти напругу. Він досі мовчить.

Я підводжу погляд.

— Я не божевільний, — це все, що він відповідає на моє питання.

— Ми всі так говоримо, — я підводжу голову й повертаю її на дюйм. Закушую губу. Мої очі вже нічого не розрізняють, але досі дивляться у вікно.

— Чому ти весь час дивишся надвір?

Я не звертаю уваги на його питання. Справді. Так дивно, з кимось розмовляти. Дивно, що потрібно концентрувати енергію, щоб рухати губами, утворювати слова, пояснювати свої дії. Так довго цим ніхто не цікавився. Так довго ніхто не розглядав мене досить близько, щоб цікавитися, чому я дивлюся у вікно. Ніхто не сприймав мене за рівну. Але, знову ж таки, він ще не знає, ~~що я монстр~~, мій секрет. Я думаю, як довго це триватиме, доки він піде своєю дорогою.

Я забула відповісти, і він досі мене розглядає.

Я заводжу пасмо волосся за вухо лише для того, щоб струсити свої думки.

— Чому ти так витріщаєшся?

Його очі — два мікроскопи, що вивчають клітини моєї істоти. Уважно, допитливо.

— Я зробив висновок: єдина причина, чому вони кинули мене в камеру до дівчини, — це та, що ти божевільна. Думав, так вони намагаються змучити мене, зачинивши з психопаткою. Думав, ти — моє покарання.

— Тому ти вкрав моє ліжко — щоб показати свою силу. Поставити ультиматум. Напасти першим.

Він заплющує очі. Стискає й розтискає пальці, перед тим як потерти ними шию ззаду.

— Чому ти мені допомогла? Як ти знала, що я тебе не скривджу? Я рахую свої пальці, щоб упевнитися, що вони досі на місці.

— Я не...

— Ти не допомогла мені чи не знала, що я тебе не скривджу?

— Адаме, — мої вуста огортають звук його імені. Дивно відчувати, як мені подобаються прості знайомі звуки, що злітають з мого язика.

Він завмирає майже так само, як і я. Заплющує очі, його обличчя міниться якимось новим почуттям, яке я не можу визначити.

— Так?

— Як там? — я запитую, вимовляючи кожне слово тихіше за попереднє. — Надворі? ~~У справжньому світі.~~ Гірше?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ